ECLI:LV:AT:2024:1010.11860005619.10.L
Lieta Nr. 11860005619, SKK-54/2024
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2024. gada 10. oktobrī

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Inguna Radzeviča, senatori Artūrs Freibergs un Inese Laura Zemīte

izskatīja rakstveida procesā krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja zvērināta advokāta Valda Krama un juridiskās personas, pret kuru notiek kriminālprocess par piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu, SIA /Nosaukums A/ (turpmāk arī – SIA /Nosaukums A/) pārstāvja /pers. B/ kasācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 28. februāra lēmumu.

Apraks
tošā daļa

[1] Ar Rīgas rajona tiesas 2021. gada 3. augusta spriedumu
[1.1] /pers. A/, personas kods /personas kods/,
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 320. panta trešajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 3 gadiem 6 mēnešiem, atņemot tiesības ieņemt valsts pārvaldē amatus, kas saistīti ar lēmumu pieņemšanu, uz 3 gadiem.
/pers. A/ piemērotie drošības līdzekļi – uzturēšanās noteiktā vietā, aizliegums tuvoties noteiktai personai un noteiktas nodarbošanās aizliegums – atstāti negrozīti, līdz spriedums stāsies spēkā.
[1.2] SIA /Nosaukums A/ piemērots piespiedu ietekmēšanas līdzeklis – naudas piedziņa 30 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 15 000 *euro*.

[2] Ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 320. panta trešās daļas par to, ka viņš, būdams valsts amatpersona, pieprasīja un ar starpnieku pieņēma materiālu vērtību (kukuli) par likumīgas darbības neizdarīšanu kukuļdevēja interesēs, izmantojot savu dienesta stāvokli.

[3] Ar pirmās instances tiesas spriedumu vēl atzīti par vainīgiem un sodīti /pers. C/ un /pers. D/ pēc Krimināllikuma 323. panta otrās daļas par to, ka viņi pēc materiālu vērtību (kukuļa) pieprasīšanas ar starpnieku deva kukuli valsts amatpersonai, lai tā, izmantojot dienesta stāvokli, neizdarītu kādu darbību, kā arī /pers. E/ – pēc Krimināllikuma 322. panta pirmās daļas par starpniecību kukuļošanā, tas ir, par kukuļa nodošanu no kukuļdevēja kukuļņēmējam.

[4] Ar Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 28. februāra lēmumu, iztiesājot lietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja V. Krama, apsūdzētā /pers. E/ un juridiskās personas, pret kuru notiek kriminālprocess par piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu, SIA /Nosaukums A/ pārstāvja /pers. F/ apelācijas sūdzībām, Rīgas rajona tiesas 2021. gada 3. augusta spriedums atstāts negrozīts.

[5] Par Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 28. februāra lēmumu apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis V. Krams iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt tiesas lēmumu pilnībā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.
Savu lūgumu aizstāvis pamatojis ar šādiem argumentiem.
[5.1] Apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja apelācijas sūdzības argumentus par to, ka apsūdzētā /pers. A/ darbības neatbilst Krimināllikuma 320. panta trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvam, kā arī apsūdzētā /pers. E/ apelācijas sūdzības argumentus par to, ka apsūdzētā /pers. E/ darbības neatbilst Krimināllikuma 322. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvam, bet viņa nodarījumā ir Krimināllikuma 321. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma – kukuļa piesavināšanās – sastāvs.
[5.2] Apelācijas instances tiesa nepareizi piemērojusi Krimināllikuma Vispārīgās daļas normas, kā arī Krimināllikuma 320. panta trešo daļu un 321. panta pirmo daļu, kvalificējot noziedzīgos nodarījumus.
Tiesa konstatējusi, ka /pers. A/ paredzēto kukuli nodevis SIA /Nosaukums A/ sagādnieks /pers. E/, turklāt brīdī, kad autovadītājs /pers. D/ jau bija saņēmis atļauju turpināt piedalīties ceļu satiksmē, un līdz ar to vairs nebija iespējams sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu, proti, brīdī, kad /pers. E/ vairs nebija objektīvas nepieciešamības dot kukuli, lai /pers. D/ un /pers. C/ uzdevumā atrisinātu radušos problēmu. Lietas materiāli apstiprina, ka /pers. D/ vadītā automašīna tika apturēta 2019. gada 29. martā plkst. 15.32, bet kukulis dots plkst. 16.10, lai gan jau plkst. 15.36 autoceļu lietošanas nodeva tika samaksāta, un /pers. D/ varēja turpināt ceļu. No minētā izriet, ka kukuļa došanas brīdī pieļautais administratīvais pārkāpums jau bija novērsts, līdz ar to tiesa nepamatoti secinājusi, ka /pers. A/ pieprasījis un saņēmis kukuli par to, lai neveiktu pasākumus šī administratīvā pārkāpuma pārtraukšanai un novēršanai.
[5.3] Apelācijas instances tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus.
[5.3.1] Apsūdzētie /pers. A/ un /pers. E/ atzīti par vainīgiem inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos, galvenokārt pamatojoties uz apsūdzētā /pers. E/ sākotnējām liecībām, kuras viņš vēlāk uzturēja tikai daļēji, izskaidrojot liecību grozīšanas iemeslus. Tiesa /pers. E/ liecības par to, ka viņš kukulim paredzēto naudu nav nodevis /pers. A/, bet piesavinājies, nemotivēti noraidījusi, neizvērtējot tās kopsakarā ar citiem lietā iegūtajiem pierādījumiem.
Tiesa nav ņēmusi vērā, ka /pers. E/ aizturēšanas protokols, personas kratīšanas protokols un aizturētā nopratināšanas protokols ir sastādīti latviešu

valodā, neuzaicinot tulku, lai gan /pers. E/ latviešu valodu neprot. Ievērojot minēto, atzīstams, ka /pers. E/ paraksts nopratināšanas protokolā par atteikšanos no aizstāvja neatspoguļo viņa patieso gribu liecināt bez aizstāvja piedalīšanās. Apsūdzētā tiesību lietot valodu, kuru viņš prot, un izmantot tulka palīdzību pārkāpums saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 575. panta pirmās daļas 4. punktu atzīstams par Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu, kas katrā ziņā izraisa tiesas nolēmuma atcelšanu. Savukārt Kriminālprocesa likuma 130. panta otrās daļas 3. un 4. punkts noteic, ka par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām atzīstamas tādas ziņas par faktiem, kuras iegūtas, pieļaujot šajā likumā īpaši norādītos pārkāpumus, kas liedz konkrētā pierādījuma izmantošanu, vai pārkāpjot kriminālprocesa pamatprincipus.

[5.3.2] Tiesa atsevišķi nav norādījusi, kādi pierādījumi apstiprina katra apsūdzētā vainīgumu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā, liedzot /pers. A/ iespēju saprast, kuri pierādījumi apstiprina pret viņu celto apsūdzību, un pilnā mērā īstenot tiesības uz aizstāvību.

[5.3.3] Tiesai kukuļa pieprasīšanas un pieņemšanas faktu pierādīšanā attiecībā uz /pers. A/ nebija tiesiska pamata izmantot apsūdzētā telefonsarunā fiksētās ziņas.

[5.3.4] Tiesa nav izvērtējusi apsūdzētā /pers. C/ telefonsarunu ierakstos fiksētās ziņas, kas netieši apstiprina /pers. A/ un /pers. E/ liecības, ka kukulis netika pieprasīts un netika pieņemts, proti, telefonsarunās /pers. C/ izsaka šaubas par /pers. E/ spēju atrisināt problēmu, un arī pats /pers. E/ šaubās par to, ka /pers. D/ ir kaut ko sarunājis, un tādēļ policisti naudu nepieņems.

[5.3.5] Tiesas nolēmums ir pretrunīgs, jo tiesa faktu, ka /pers. A/ deva norādījumus /pers. D/ sazvanīties ar priekšniecību un atrisināt situāciju, nepamatoti atzinusi par pierādījumu /pers. A/ iniciatīvai saņemt kukuli nevis priekšlikumam samaksāt autoceļu lietošanas nodevu, lai gan lēmumā ir atsauces uz /pers. D/ un /pers. E/ liecībām, kurās viņi apstiprina to, ka /pers. A/ veiktās pārkāpuma izskaidrošanas un ierosinātās sazvanīšanās rezultātā uzņēmums par /pers. D/ vadīto kravas automašīnu samaksāja autoceļu lietošanas nodevu, tādējādi novēršot šo likuma pārkāpumu.

[5.3.6] Operatīvās darbības pasākumos iegūtās ziņas nav izmantojamas /pers. A/ vainīguma pierādīšanā.

Lietas materiāliem pievienota Augstākās tiesas uzziņa, ka 2019. gada 26. martā tika akceptēta /pers. C/ nepublisku sarunu slepena noklausīšanās pa tālruni līdz 2019. gada 26. aprīlim. Lietā atrodas Iekšējās drošības biroja 2020. gada 24. februāra pārskats par telefonsarunu satura atšifrējumu, kurā datņu nosaukumi norādīti nepilnīgi, dzēšot to sākuma daļu, līdz ar to nav iespējams pārliecināties par šo datņu izveidošanas datumu.

[6] Par Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 28. februāra lēmumu SIA /Nosaukums A/ pārstāvis /pers. B/ iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas lēmumu daļā par piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu juridiskai personai – SIA /Nosaukums A/ – un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai.

Savu lūgumu SIA /Nosaukums A/ pārstāvis pamatojis ar šādiem argumentiem.

[6.1] Apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi SIA /Nosaukums A/ argumentus par to, ka SIA /Nosaukums A/ nevarēja tikt saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{40} panta otro daļu par likumā noteiktā valsts autoceļa posma lietošanu, ja autoceļu lietošanas nodeva nav samaksāta. Ievērojot to, ka Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{40} panta otrā daļa ir blanketa norma, lai personu sodītu pēc šīs panta daļas, bija jākonstatē Autoceļu lietošanas nodevas likuma 2. un 3. panta pārkāpums. Autoceļu lietošanas nodevas likuma 3. pantā (likuma redakcijā, kas bija spēkā no 2018. gada 1. janvāra līdz 2019. gada 12. aprīlim) bija noteikts, ka nodevu maksā mehāniskā transportlīdzekļa īpašnieks, turētājs vai valdītājs Ministru kabineta noteiktajā kārtībā.

Lietā konstatēts, ka automašīna „Scania R113" nebija SIA /Nosaukums A/ īpašumā un SIA /Nosaukums A/ nebija šīs automašīnas turētājs, līdz ar to autoceļu lietošanas nodeva bija jāmaksā vai nu SIA /Nosaukums B/, kam piederēja šī automašīna, vai arī automašīnas vadītājam. Pienākums autoceļu lietošanas nodevu maksāt tieši pārvadātājam Autoceļu lietošanas nodevas likumā tika iekļauts tikai 2019. gada 13. aprīlī, proti, jau pēc noziedzīgā nodarījumā izdarīšanas. Arī saskaņā ar Ministru Kabineta 2014. gada 26. maija noteikumiem Nr. 272 „Autoceļu lietošanas nodevas maksāšanas, iekasēšanas un administrēšanas kārtība" (turpmāk – Ministru kabineta noteikumi Nr. 272), redakcijā, kas bija spēkā no 2018. gada 29. jūnija līdz 2019. gada 9. jūlijam, autoceļu lietošanas nodeva bija jāmaksā mehāniskā transportlīdzekļa īpašniekam, turētājam vai valdītājam. SIA /Nosaukums A/ šajā pārvadājumā bija tikai ekspeditors, kurš nav Latvijas Administratīvo pārkāpumu 149.^{40} panta otrajā daļā noteiktā administratīvā pārkāpuma subjekts. Atzīstot SIA /Nosaukums A/ par šī administratīvā pārkāpuma subjektu, tiesa pārkāpusi Krimināllikuma 5. panta trešo daļu.

[6.2] Motivējot atzinumu, ka noziedzīgais nodarījums paveikts SIA /Nosaukums A/ interesēs, tiesa norādījusi divus argumentus: 1) /pers. C/ kā SIA /Nosaukums A/ darbinieka pienākumos ietilpa autoceļu lietošanas nodevas nomaksa; 2) starp SIA /Nosaukums A/ un SIA /Nosaukums B/ noslēgtajā līgumā tika iekļauts nosacījums, ka SIA /Nosaukums A/ apņemas segt izdevumus, kas saistīti ar sodiem par ceļu satiksmes pārkāpumiem.

Tādējādi tiesa spriedumu pamatojusi ar SIA /Nosaukums A/ privāttiesiskajiem pienākumiem un atbildību, kas neizriet no Latvijas Administratīvo pārkāpumu 149.^{40} panta. SIA /Nosaukums A/ privāttiesiskie pienākumi un atbildība neietekmē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{40} pantā noteikto likuma subjektu.

Ja tiesa uzskatīja, ka kukulis dots, lai SIA /Nosaukums A/ civiltiesiski nebūtu atbildīga pret SIA /Nosaukums B/, tad jāatzīst, ka kukulis netika dots, lai SIA /Nosaukums A/ varētu izvairīties no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{40} otrajā daļā paredzētā naudas soda nomaksas, kas būtiski maina piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanas juridiskai personai pamatojumu.

[6.3] Tiesa pārkāpusi Krimināllikuma 70.^{1} pantu, kas noteic pamatu piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanai juridiskai personai. No šī panta izriet, ka, lai krimināltiesiski vērstos pret juridisko personu, jākonstatē: 1) apstākļi, kas raksturo juridiskās personas saistību ar noziedzīgo nodarījumu; 2) apstākļi, kas raksturo noziedzīgo nodarījumu izdarījušās personas tiesisko saikni ar juridisko personu. Ja trūkst juridiskās personas saiknes ar noziedzīgo nodarījumu vai ar noziedzīgo nodarījumu izdarījušo personu, nebūs pamata piemērot juridiskajai personai kādu no piespiedu ietekmēšanas līdzekļiem.

Tiesa nav pienācīgi motivējusi, kāpēc tā uzskata, ka noziedzīgais nodarījums ir izdarīts SIA /Nosaukums A/ interesēs, un nav ņēmusi vērā, ka /pers. C/ nebija SIA /Nosaukums A/ patiesais labuma guvējs, valdes loceklis vai dalībnieks, līdz ar to viņš varēja būt ieinteresēts tiktāl, ciktāl tas varēja skart viņa darba pienākumu izpildi, nevis tieši SIA /Nosaukums A/.

[6.4] Tiesa nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 548. panta pirmās daļas 2. punktu, jo nav noskaidrojusi šā likuma 440. pantā norādītos apstākļus: 1) juridiskās personas faktisko rīcību; 2) juridiskās personas veikto darbību raksturu un sekas; 3) juridiskās personas veiktos pasākumus, lai novērstu noziedzīga nodarījuma izdarīšanu.

Lēmums par krimināllietas nodošanu tiesai daļā par piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu SIA /Nosaukums A/ nesatur juridiskās personas faktiskās rīcības detalizētu izklāstu, bet tikai fiziskas personas darbību aprakstu. Lēmumā nav atspoguļots juridiskās personas veikto darbību raksturs, tajā ir kļūdains seku juridiskais pamatojums, kā arī nepamatoti un neobjektīvi konstatēts, ka SIA /Nosaukums A/ nav veikusi pasākumus, lai novērstu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu.

[6.5] Tiesa pārkāpusi Krimināllikuma 70.^{8} panta otro daļu.

Tiesa norādījusi, ka, nosakot SIA /Nosaukums A/ piespiedu ietekmēšanas līdzekli, tā ņēmusi vērā uzņēmuma finansiālo stāvokli, bet nav izklāstījusi

un analizējusi pierādījumus, kas to pamato. Tiesa nav motivējusi, kādēļ SIA /Nosaukums A/ tika piemērots piespiedu ietekmēšanas līdzeklis 30 minimālo mēnešalgu apmērā, ja saskaņā ar Krimināllikuma 70.[6] panta 1.[1] daļas 3. punktu minimālā naudas piedziņa ir noteikta 20 minimālo mēnešalgu apmērā.

[6.6] Tiesa, atsaucoties uz Kriminālprocesa likuma 564. panta sesto daļu, nav sniegusi atbildes uz būtiskiem apelācijas sūdzības argumentiem un nepamatoti atzinusi, ka pirmās instances tiesa ir izvērtējusi argumentus, kas norādīti apelācijas sūdzībā, par to, ka noziedzīgais nodarījums nav paveikts SIA /Nosaukums A/ interesēs, SIA /Nosaukums A/ nav Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[40] panta otrajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma subjekts, ir pieļauts Kriminālprocesa likuma 548. panta pārkāpums, u.c. argumentus.

Motīvu daļa

[7] Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas lēmums daļā, ar kuru atstāts negrozīts pirmās instances tiesas spriedums par apsūdzētā /pers. A/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 320. panta trešās daļas, apsūdzēto /pers. C/ un /pers. D/ atzīšanu par vainīgiem un sodīšanu pēc Krimināllikuma 323. panta otrās daļas un /pers. E/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 322. panta pirmās daļas, ir atstājams negrozīts, bet apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja V. Krama kasācijas sūdzība noraidāma. Iztiesājot lietu šajā daļā, apelācijas instances tiesa nav pieļāvusi Krimināllikuma pārkāpumus vai Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas lēmuma atcelšanai.

Ievērojot to, ka apsūdzētie /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ kasācijas sūdzības par Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 28. februāra lēmumu nav iesnieguši, un par viņiem apelācijas instances tiesas lēmums kasācijas kārtībā nav pārsūdzēts, lēmuma turpinājumā Senāts izvērtēs apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja kasācijas sūdzībā norādītos argumentus vienīgi saistībā ar /pers. A/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 320. panta trešās daļas.

[7.1] Apelācijas instances tiesa, atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, atzinusi, ka pirmās instances tiesa ir pareizi novērtējusi lietā iegūtos pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus par apsūdzētā /pers. A/ vainīgumu inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā un viņa noziedzīgo darbību kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 320. panta trešās daļas, tādēļ atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564. panta sestajai daļai atzinusi par iespējamu pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus neatkārtot.

Savukārt pirmās instances tiesa, pamatojoties uz konkrētiem lietā iegūtiem pierādījumiem, ir konstatējusi apsūdzētā /pers. A/ darbībās visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 320. panta trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes, kā arī argumentēti noraidījusi apsūdzētā /pers. A/ apgalvojumus, ka viņš kukuli nav pieprasījis un nav pieņēmis. Pirmās instances tiesa ir izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128. panta otrās daļas prasībām to kopumā un savstarpējā sakarībā un, pamatojoties uz šiem pierādījumiem, atzinusi, ka apsūdzētā /pers. A/ vainīgums inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pierādīts pilnībā. Arī apelācijas instances tiesai nav radušās saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainīgumu. Tādējādi abu zemāko instanču tiesas ir konstatējušas Kriminālprocesa likuma 520. pantā norādīto notiesājoša sprieduma taisīšanas pamatu.

Kasācijas instances tiesa atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta trešajai daļai lietā iegūtos pierādījumus no jauna neizvērtē. Kriminālprocesa likuma prasību pārkāpumus pierādījumu novērtēšanā, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai, Senāts nekonstatē, savukārt apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja subjektīvais viedoklis par lietā iegūto pierādījumu citādu novērtējumu, ja tiesa pierādījumu novērtēšanā nav pieļāvusi Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus, nevar būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai.

[7.2] Senāts konstatē, ka apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis kasācijas sūdzībā pamatā atkārtojis apelācijas sūdzībā un abu zemāko instanču tiesas sēdēs izklāstītos argumentus, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

[7.2.1] Apelācijas instances tiesa argumentēti atzinusi, ka apsūdzētais /pers. A/ ir pieprasījis un ar starpnieku pieņēmis kukuli par to, lai viņš, izmantojot savu dienesta stāvokli, nesastādītu administratīvā pārkāpuma protokolu par tajā laikā spēkā esošā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[40] panta otrajā daļā norādīto pārkāpumu – likumā noteiktā valsts autoceļa posma lietošanu, ja nav samaksāta autoceļu lietošanas nodeva. Pamatojoties uz apsūdzēto /pers. C/ un /pers. D/ liecībām, apsūdzētā /pers. E/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtajām liecībām, liecinieka /pers. G/ liecībām un pārskatā par operatīvās darbības pasākuma laikā iegūto sarunu satura atšifrējumu fiksētajām ziņām, apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka pēc /pers. D/ vadītās automašīnas apturēšanas un autoceļu lietošanas nodevas maksāšanas pārkāpuma konstatēšanas tieši /pers. A/ ir licis /pers. D/ sazināties ar savu priekšniecību un atrisināt radušos situāciju, paskaidrojis, ka par kukuļa apmēru jāizlemj pašam /pers. D/ un viņa priekšniecībai, kā arī norādījis vietu, kur satikties, lai saņemtu kukuli – autobusa pieturu pie kapiem aiz /Nosaukums/ –, bet pēc tam norunātajā laikā ieradies norunātajā vietā, kur no starpnieka /pers. E/ pieņēmis kukuli 100 *euro*. Tiesa konstatējusi, ka pēc /pers. D/ vadītās automašīnas apturēšanas un administratīvā pārkāpuma konstatēšanas /pers. D/ un /pers. C/ ir piekrituši dot /pers. A/ kukuli par administratīvā pārkāpuma protokola nesastādīšanu, tādēļ tam faktam, ka pēc šīs vienošanās panākšanas /pers. A/ ir atļāvis /pers. D/ turpināt ceļu, nesastādot administratīvo protokolu, bet par to apsolīto kukuli ir saņēmis vēlāk, nav izšķirošas juridiskas nozīmes, jo arī šajā gadījumā /pers. A/ noziedzīgajās darbībās ir konstatējamas visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 320. panta trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes. Tāpat nav konstatējama pretruna tiesas atzinumā, ka /pers. A/ ierosinājums /pers. D/ sazināties ar priekšniecību un atrisināt situāciju apstiprina viņa iniciatīvu saņemt kukuli, un tiesas norādēs uz apsūdzēto /pers. D/ un /pers. E/ liecībām par to, ka /pers. A/ ierosinātās sazvanīšanās rezultātā par /pers. D/ vadīto kravas automašīnu tika samaksāta valsts autoceļu lietošanas nodeva, jo minētie fakti neizslēdz viens otru. Norādot, ka saskaņā ar apsūdzēto /pers. D/ un /pers. E/ liecībām /pers. A/ ierosinājuma /pers. D/ sazināties ar priekšniecību mērķis bija valsts autoceļu lietošanas nodevas samaksa, aizstāvis subjektīvi interpretējis šo personu liecības.

[7.2.2] Pretēji aizstāvja kasācijas sūdzībā norādītajam tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā /pers. E/ liecības to kopumā – gan pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtās liecības, gan tiesas sēdē rakstveidā iesniegtās liecības –, kā arī savstarpējā sakarībā ar citiem lietā iegūtajiem pierādījumiem un par ticamām atzinusi apsūdzētā pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtās liecības, jo tās apstiprina citi lietā iegūtie pierādījumi – protokolā par apsūdzētā /pers. E/ liecību pārbaudi uz vietas ietvertās ziņas, apsūdzēto /pers. C/ un /pers. D/ liecības un operatīvās darbības pasākuma laikā iegūto apsūdzēto /pers. C/ un /pers. E/ sarunu ierakstu pārskatā fiksētās ziņas. Savukārt apsūdzētā /pers. E/ tiesas sēdē iesniegtās rakstveida liecības tiesa atzinusi par ticamām tikai tiktāl, ciktāl tās apstiprina citi lietā iegūtie pierādījumi. Tiesa atzinusi, ka apsūdzētā /pers. E/ tiesas sēdē rakstveidā iesniegtās liecības daļā par to, ka norādītajā vietā – autobusa pieturā pie kapiem aiz /Nosaukums/ – viņš ir saticies ar apsūdzēto /pers. A/, bet pretēji /pers. C/ norādījumiem kukulim paredzēto naudu 100 *euro* viņam nav atdevis, bet to piesavinājies, nav ticamas, jo tās ir pretrunā ar citiem lietā iegūtajiem pierādījumiem. Šāds lietā iegūto pierādījumu ticamības izvērtējums atbilst Kriminālprocesa likuma 128. panta otrās daļas prasībām.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja apgalvojumus, ka apsūdzētā /pers. E/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtās liecības, kurās viņš liecinājis, ka ir nodevis /pers. A/ kukuli 100 *euro*, nav pieļaujamas, jo lietā ir pārkāptas apsūdzētā /pers. E/ tiesības lietot valodu, kuru viņš prot, un tiesības uz aizstāvību.

Tiesa konstatējusi, ka /pers. E/ 2019. gada 2. oktobra aizturēšanas protokols ir sastādīts latviešu valodā, taču pēc aizturēšanas /pers. E/ ir izsniegts viņam saprotamā krievu valodā izraksts no Kriminālprocesa likuma par personas, kurai ir tiesības uz aizstāvību, pamattiesībām kriminālprocesā un aizturētā tiesībām, tai skaitā par tiesībām bez maksas saņemt tulka palīdzību, ja persona neprot valodu, kurā notiek kriminālprocess, kā arī par tiesībām nekavējoties uzaicināt aizstāvi un noslēgt ar viņu vienošanos vai izmantot valsts nodrošināto juridisko palīdzību, ja šī persona pati par saviem līdzekļiem

nevar noslēgt vienošanos ar aizstāvi. Turklāt, izpildot aizturētā lūgumu, viņam izsniegts attiecīgajā tiesas apgabalā praktizējošo advokātu saraksts un izskaidrotas tiesības nekavējoties uzaicināt aizstāvi. Šo dokumentu saņemšanu /pers. E/ ir apliecinājis ar savu parakstu.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka pēc /pers. E/ aizturēšanas viņš ir pienācīgi informēts par tiesībām uz tulku un tiesībām uz aizstāvi, taču /pers. E/ šīs tiesības nav izmantojis.

Senāts konstatē, ka /pers. E/ kā aizturētā nopratināšana par noziedzīgā nodarījuma apstākļiem, kurā viņš liecinājis, ka ir nodevis /pers. A/ kukuli 100 *euro*, ir veikta /pers. E/ saprotamā krievu valodā bez aizstāvja piedalīšanās, ievērojot to, ka pirms nopratināšanas uzsākšanas /pers. E/ ir norādījis, ka liecības vēlas sniegt viņam saprotamā krievu valodā bez aizstāvja piedalīšanās, un apliecinājis šo norādi ar savu parakstu. Arī 2019. gada 2. oktobra protokolā par liecību pārbaudi uz vietas, kuras laikā /pers. E/ ir apstiprinājis kukuļa nodošanas faktu, /pers. E/ liecības pēc viņa lūguma ir fiksētas viņam saprotamā krievu valodā. Turklāt gan nopratināšanas protokola, gan protokola par liecību pārbaudi uz vietas beigās /pers. E/ pašrocīgi ir norādījis, ka protokolus ir izlasījis, un apliecinājis, ka viņa liecinātais ir pierakstīts pareizi.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja kasācijas sūdzībā norādītie argumenti par apsūdzētā /pers. E/ tiesību lietot valodu, kuru viņš prot, pārkāpumu, kura dēļ viņa paraksts nopratināšanas protokolā par atteikšanos no aizstāvja neatspoguļo viņa patieso gribu, nav guvuši apstiprinājumu. Senāts konstatē, ka savu atteikšanos no aizstāvja nopratināšanas laikā /pers. E/ ir paudis, būdams pienācīgi informēts par savām tiesībām uz tulku un tiesībām uz aizstāvi, turklāt gan nopratināšana par noziedzīgā nodarījuma faktiskajiem apstākļiem, kuras laikā /pers. E/ atteicies no aizstāvja, gan liecību pārbaude uz vietas pēc /pers. E/ lūguma ir veiktas krievu valodā. Tādējādi apelācijas instances tiesa pamatoti /pers. E/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā aizturētā statusā un liecību pārbaudē uz vietas sniegtās liecības atzinusi par pieļaujamām. Turklāt pats apsūdzētais /pers. E/ kasācijas sūdzību par to, ka pirmstiesas kriminālprocesa laikā pret viņu pieļauti kriminālprocesa pamatprincipu pārkāpumi, nav iesniedzis.

[7.2.3] Tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā /pers. C/ telefonsarunu ierakstos fiksētās ziņas un atzinusi, ka tās kopumā apstiprina apsūdzēto /pers. A/, /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ vainīgumu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos. Aizstāvja norādītie divi telefonsarunā paustie /pers. C/ un /pers. E/ izteikumi, kurus aizstāvis traktējis, kā pierādījumus tam, ka /pers. A/ nav pieprasījis un nav pieņēmis kukuli, kasācijas sūdzībā aplūkoti atrauti no telefonsarunas kopējā konteksta, un šo izteikumu nozīme pierādīšanā ir pamatota ar aizstāvja subjektīvo viedokli.

Pretēji aizstāvja kasācijas sūdzībā norādītajam lietas materiāliem pievienotajā 2020. gada 24. februāra pārskatā par /pers. C/ telefonsarunu satura atšifrējumu norādīto datņu nosaukumos ir atspoguļots šo datņu izveidošanas laiks, piemēram, pirmā datne ir izveidota 2019. gada 29. martā plkst. 15.32, bet pēdējā – 2019. gada 29. martā plkst. 15.47, līdz ar to ir iespējams pārliecināties, ka šīs datnes ir izveidotas no 2019. gada 26. marta līdz 26. aprīlim, proti, laika posmā, uz kuru ar tiesneša lēmumu tika akceptēta /pers. C/ nepublisku sarunu slepena noklausīšanās pa tālruni.

Nekādus citus argumentus, kas ļautu apšaubīt /pers. C/ telefonsarunu satura atšifrējumā norādīto ziņu pieļaujamību, apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis kasācijas sūdzībā nav norādījis.

[7.3] Senāts atzīst, ka nav pamata konstatēt apsūdzētā /pers. A/ tiesību uz aizstāvību pārkāpumu tā iemesla dēļ, ka tiesa atsevišķi nav norādījusi, kādi pierādījumi apstiprina katra apsūdzētā vainīgumu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā. Ievērojot to, ka apsūdzētajiem inkriminētie noziedzīgie nodarījumi ir savstarpēji saistīti, un katrs lietā iegūtais pierādījums vienlaikus ir attiecināms uz visu vai vairāku apsūdzētajiem inkriminēto noziedzīgo nodarījumu apstākļiem, apelācijas instances tiesa, izvairoties no argumentu atkārtošanas, katru lietā iegūto pierādījumu analizējusi tikai vienu reizi, norādot, kādus apsūdzētajiem inkriminēto noziedzīgo nodarījumu apstākļus attiecīgais pierādījums apstiprina. Turklāt, īstenojot apsūdzētā /pers. A/ aizstāvību, viņa aizstāvis par apelācijas instances tiesas lēmumu ir iesniedzis apjomīgu kasācijas sūdzību, kurā ir analizējis apelācijas instances tiesas argumentus, kas bijuši par pamatu notiesājoša sprieduma taisīšanai, un norādījis uz likuma pārkāpumiem, kurus, pēc viņa ieskata, pieļāvusi apelācijas instances tiesa.

[7.4] Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja V. Krama kasācijas sūdzībā norādītie motīvi apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai nav guvuši apstiprinājumu. Apelācijas instances tiesas lēmums atbilst Kriminālprocesa likuma 511., 512., 527. un 564. panta prasībām. Iztiesājot lietu daļā par apsūdzēto /pers. A/, /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ vainīgumu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos un viņiem noteikto sodu, apelācijas instances tiesa nav pieļāvusi Krimināllikuma pārkāpumus vai Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē, tādēļ šajā daļā apelācijas instances tiesas lēmums atstājams negrozīts.

[8] Vienlaikus Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas lēmums ir atceļams daļā par piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu SIA /Nosaukums A/ un atceltajā daļā lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesā.

[8.1] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511. panta otro daļu spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam.

Kriminālprocesa likuma 512. panta otrā daļa noteic, ka tiesa spriedumu pamato ar pierādījumiem, kuri pārbaudīti tiesas sēdē, pierādījumiem, kurus saskaņā ar šā likuma 125. panta noteikumiem nav nepieciešams pārbaudīt, rakstveida pierādījumiem un dokumentiem, kuri norādīti lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai, ziņām, kas fiksētas konkrētajā kriminālprocesā agrāk sniegtajās liecībās, ja aizstāvība piekritusi šo liecību izmantošanai, kā arī personas, kura tiesas sēdē sniedza liecības, konkrētajā pirmstiesas kriminālprocesā sniegtajām ziņām.

Savukārt Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesas nolēmuma motīvu daļā jānorāda apelācijas instances tiesas atzinums par apelācijas sūdzības vai protesta pamatotību, apstākļi, ko noskaidrojusi apelācijas instances tiesa, pierādījumi, kas apstiprina apelācijas instances tiesas atzinumu, motīvi, kāpēc apelācijas instances tiesa noraida kādus pierādījumus, un likumi, pēc kuriem tā vadās.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa, iztiesājot lietu, šīs tiesību normas nav ievērojusi.

Senāts jau iepriekš ir norādījis, ka pamatojuma princips ir viens no procesuālā taisnīguma nodrošināšanas līdzekļiem, un atbilstoši tam tiesai ir pienākums motivēt savu nolēmumu. Kriminālprocesa likuma prasība par motivētu nolēmumu ir ievērota, ja tiesa ir motivējusi visus būtiskos atzinumus, kuriem ir nozīme lietas taisnīgā izspriešanā, un motīvu izklāsta apjoms ļauj saprast, kā tiesa nonākusi pie šiem atzinumiem. Motīvu norādīšana tiesas nolēmumā ir viens no līdzekļiem, kas izslēdz tiesas patvaļas iespējamību un ļauj personai pārliecināties, ka tā ir uzklausīta un tās sniegtie argumenti ir izvērtēti (sk. *Senāta 2022. gada 5. jūlija lēmuma lietā Nr. SKK-1/2022, ECLI:LV:AT:2022:0705.11816006914.4.L, 18. punkts*).

[8.2] Pamats piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanai juridiskajai personai ir atklāts Krimināllikuma 70.[1] pantā, kas noteic, ka par šā likuma Sevišķajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu privāto tiesību juridiskajai personai, tai skaitā valsts vai pašvaldību kapitālsabiedrībai, kā arī personālsabiedrībai, tiesa vai likumā paredzētajos gadījumos prokurors var piemērot piespiedu ietekmēšanas līdzekli, ja nodarījumu juridiskās personas interesēs, šīs personas labā vai tās nepienācīgas pārraudzības vai kontroles rezultātā izdarījusi fiziskā persona, rīkodamās individuāli vai kā attiecīgās juridiskās personas koleģiālās institūcijas loceklis: 1) balstoties uz tiesībām pārstāvēt juridisko personu vai darboties tās uzdevumā; 2) balstoties uz tiesībām pieņemt lēmumus juridiskās personas vārdā; 3) īstenodama kontroli juridiskās personas ietvaros.

No šī tiesiskā regulējuma izriet, ka, lai juridiskajai personai piemērotu piespiedu ietekmēšanas līdzekli, ir jākonstatē divu veidu apstākļi: 1) apstākļi, kas raksturo juridiskās personas saistību ar noziedzīgo nodarījumu: a) nodarījums izdarīts juridiskās personas interesēs; b) nodarījums izdarīts juridiskās personas labā; c) nodarījums izdarīts juridiskās personas nepienācīgas pārraudzības rezultātā; 2) apstākļi, kas raksturo noziedzīgo nodarījumu izdarījušās fiziskās personas tiesisko saikni ar juridisko personu, proti, tā ir fiziskā persona, kas izdarījusi noziedzīgu nodarījumu, rīkodamās individuāli vai kā attiecīgās juridiskās personas koleģiālās institūcijas loceklis: a) balstoties uz tiesībām pārstāvēt juridisko personu vai darboties tās uzdevumā; b) balstoties

uz tiesībām pieņemt lēmumus juridiskās personas vārdā; 3) īstenojot kontroli juridiskās personas ietvaros.

Ja nav juridiskās personas saiknes ar noziedzīgu nodarījumu vai ar noziedzīgo nodarījumu izdarījušo fizisko personu, piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanai juridiskajai personai nav pamata.

[8.3] Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka noziedzīgo nodarījumu SIA /Nosaukums A/ interesēs ir izdarījusi fiziskā persona, rīkodamās individuāli, balstoties uz tiesībām pārstāvēt juridisko personu vai darboties tās uzdevumā.

Atklājot SIA /Nosaukums A/ saikni ar noziedzīgo nodarījumu, tiesa norādījusi, ka apsūdzētie /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ ir izdarījuši noziedzīgos nodarījumus SIA /Nosaukums A/ interesēs, jo ar viņu darbībām SIA /Nosaukums A/ ir izvairījusies no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{40} panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 2020. gada 30. jūnijam) paredzētā naudas soda piecsimt līdz tūkstoš *euro* samaksas.

Savukārt atklājot SIA /Nosaukums A/ saikni ar noziedzīgo nodarījumu izdarījušo fizisko personu, tiesa norādījusi, ka: 1) SIA /Nosaukums A/ ir apsūdzēto /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ darbavieta; 2) /pers. C/ bija SIA /Nosaukums A/ direktors, kurš atbildēja par kravu pārvadājumiem un kura pienākumos ietilpa autoceļu lietošanas nodevas samaksa, ja automašīnu iznomātājs to nebija samaksājis.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, atzīstot, ka apsūdzētie /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ inkriminētos noziedzīgos nodarījumus ir izdarījuši SIA /Nosaukums A/ interesēs, nav izvērtējusi vairākus apstākļus, kuriem ir nozīme lietas taisnīgā izspriešanā. Proti, tiesa nav izvērtējusi tās konstatēto faktu, ka SIA /Nosaukums A/, atklājot savas intereses saistībā ar valsts autoceļu lietošanu, /pers. C/ bija uzdevusi konkrētu un viennozīmīgi interpretējamu darba pienākumu – samaksāt autoceļu lietošanas nodevu (iegādāties vinjetē) SIA /Nosaukums A/ iznomātajām automašīnām, ja automašīnas iznomātājs to nebija samaksājis. Tāpat tiesa nav izvērtējusi apsūdzētā /pers. C/ kriminālprocesa ietvaros sniegtās liecības par kukuļa došanas iemesliem, proti, par to, ka lēmumu dot kukuli viņš ir pieņēmis patstāvīgi, jo nav gribējis, lai viņam būtu problēmas ar priekšniecību sakarā ar to, ka viņš ir aizmirsis samaksāt valsts autoceļu lietošanas nodevu saistībā ar /pers. D/ vadīto automašīnu (*pirmās instances tiesas 2020. gada 30. septembra sēdes audioprotokols, 01:37:09–01:45:39*).

Turklāt apelācijas instances tiesa, norādot, ka noziedzīgos nodarījumus SIA /Nosaukums A/ interesēs ir izdarījuši trīs apsūdzētie – /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ –, nav pamatojusi apsūdzēto /pers. D/ un /pers. E/ saikni ar SIA /Nosaukums A/ Krimināllikuma 70.^{1} panta izpratnē, proti, nav norādījusi, pierādījumus, kas apstiprina, ka šīs personas ir izdarījušas inkriminētos noziedzīgos nodarījumus, balstoties uz tiesībām pārstāvēt SIA /Nosaukums A/ vai darboties tās uzdevumā. Tiesas norāde par to, ka SIA /Nosaukums A/ ir apsūdzēto /pers. D/ un /pers. E/ darbavieta, nav atzīstama par pietiekamu, lai secinātu, ka tiesas nolēmums šajā daļā ir pienācīgi pamatots.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa, neizvērtējot visus lietā iegūtos pierādījumos to kopumā un savstarpējā sakarībā un pienācīgi nepamatojot savus atzinumus šajā daļā, pārkāpusi Krimināprocesa likuma 511. panta otro daļu, 512. panta otro daļu un 564. panta ceturto daļu. Pieļautie pārkāpumi atzīstami par Krimināprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē un ir noveduši pie nelikumīga nolēmuma.

[9] Vienlaikus Senāts atzīst par nepieciešamu norādīt turpmāk minēto.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{40} panta otrā daļa (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2020. gada 30. jūnijam) noteica, ka par likumā noteiktā valsts autoceļa posma lietošanu, ja autoceļu lietošanas nodeva nav samaksāta, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no simt astoņdesmit līdz trīssimt sešdesmit *euro*, bet pārvadātājam – no piecsimt līdz tūkstoš *euro*.

No šīs tiesību normas izriet, ka atbildība par likumā noteiktā valsts autoceļa posma lietošanu, ja nav samaksāta autoceļu lietošanas nodeva, bija noteikta gan transportlīdzekļa vadītājam, gan pārvadātājam.

Pirmās instances tiesa, kuras spriedumu apelācijas instances tiesa atstājusi negrozītu, pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem, tai skaitā liecinieka /pers. F/ – SIA /Nosaukums A/ valdes locekļa – liecībām, konstatējusi, ka SIA /Nosaukums A/ noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas laikā nodarbojās ar kravu pārvadājumiem, un līdz ar to atzinusi, ka SIA /Nosaukums A/ bija Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{40} panta otrajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma subjekts.

Senāts norāda, ka lietā iegūto pierādījumu izvērtēšanu atbilstoši likumam veic tiesa, kas iztiesā lietu pēc būtības, un šīs tiesas atzinums, kas saistīts ar pierādījumu vērtējumu, kasācijas kārtībā nav pārbaudāms.

Turklāt tiesa norādījusi, ka SIA /Nosaukums A/ pienākums segt izdevumus, kas saistīti ar sodiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, kuri radušies SIA /Nosaukums A/ darbinieku vainas dēļ, izriet arī no 2019. gada 1. februāra autotehnikas nomas līguma Nr. 01/2019. Savukārt Autoceļu lietošanas nodevas likuma 3. pantā (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2019. gada 12. aprīlim), uz kuru kasācijas sūdzībā atsaucies SIA /Nosaukums A/ pārstāvis, nav noteikta atbildība par likumā noteiktā valsts autoceļa posma lietošanu, ja nav samaksāta autoceļu lietošanas nodeva, bet norādīti autoceļu lietošanas nodevas maksātāji.

[10] Ievērojot to, ka apelācijas instances tiesas lēmums daļā par piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu SIA /Nosaukums A/ tiek atcelts un lieta šajā daļā tiek nosūtīta jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā, pārējie SIA /Nosaukums A/ pārstāvja kasācijas sūdzībā norādītie argumenti ir izvērtējami, izskatot lietu no jauna apelācijas instances tiesā.

[11] Krimināprocesa likuma 588. panta 3.^{1} daļa noteic: ja kasācijas instances tiesa pieņem šā likuma 587. panta pirmās daļas 2. punktā paredzēto lēmumu, tā izlemj jautājumu arī par drošības līdzekli.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu nolemts turpināt apsūdzētajam /pers. A/ piemērotos drošības līdzekļus – uzturēšanos noteiktā vietā un aizliegumu tuvoties noteiktai personai –, kā arī papildu drošības līdzekli – noteiktas nodarbošanās aizliegumu – un apsūdzētajiem /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ piemēroto drošības līdzekli – aizliegumu izbraukt no valsts – un papildu drošības līdzekli – dzīvesvietas maiņas paziņošanu. Ar apelācijas instances tiesas lēmumu apsūdzētajiem piemērotie drošības līdzekļi atstāti negrozīti.

Senāts atzīst, ka apsūdzētajiem piemērotie drošības līdzekļi ir samērīgi un nepamatoti neierobežo apsūdzēto pamattiesības. Atbilstoši Krimināprocesa likuma 241. pantā noteiktajam pastāv tiesisks pamats drošības līdzekļu turpmākai piemērošanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Krimināprocesa likuma 585. un 587. panta pirmās daļas 2. punktu, Senāts

nolēma

atcelt Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 28. februāra lēmumu daļā par piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu SIA /Nosaukums A/ un atceltajā daļā nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesā;

pārējā daļā Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 28. februāra lēmumu atstāt negrozītu, bet apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja Valda Krama kasācijas sūdzību noraidīt;

apsūdzētajam /pers. A/ turpināt piemērot drošības līdzekļus – uzturēšanos noteiktā vietā un aizliegumu tuvoties noteiktai personai –, kā arī papildu drošības līdzekli – noteiktas nodarbošanās aizliegumu;

apsūdzētajiem /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/ turpināt piemērot drošības līdzekli – aizliegumu izbraukt no valsts – un papildu drošības līdzekli – dzīvesvietas maiņas paziņošanu.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Radzeviča A. Freibergs I. L. Zemīte